

http://iem.donntu.edu.ua/doc/soz/ragozin_uchim_de_mokr/part51.htm

6. Донеллі Джек. Права людини у міжнародній політиці / переклад з англійської Тараса Завалія. – Львів: Кальварія, 2004. – 280 с.

7. Конституція України ред. від 30.09.2016р. - [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/page4>

8. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004

Бабанін Сергій Володимирович,
доцент кафедри кримінального права
та кримінології Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент

ЗАХИСТ ПРАВ ПІДОЗРЮВАНОВОГО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ТА КРИМІНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

КПК України у ч. 3 ст. 42 передбачає права підозрюваного, які закріплені у вісімнадцяти пунктах [1]. Проте, фактично, всі ці права стосуються питань участі підозрюваного у кримінальному процесі. Разом з тим затримання особи за підозрою у вчиненні злочину є одним з поширених заходів кримінально-процесуального примусу, сутність якого полягає у тимчасовому позбавленні особи свободи та обмеженні її особистої недоторканності (ст. 29 Конституції України [2], ст.ст. 191, 208 та ін. КПК України). При цьому затримана особа позбавляється можливості реалізовувати свої майнові та інші інтереси, стає тимчасово нездатною здійснювати контроль за предметами особистого користування, рухомого та нерухомого майна, що знаходиться у неї на праві приватної власності, втрачає особисті зв'язки з членами сім'ї, друзями, знайомими та особами, які могли б забезпечити охорону її майна. Виникають труднощі у затриманого із збереженням власного транспорту та нерухомого майна, в якому можуть знаходитись тварини, коштовності, гроші, побутова техніка, предмети домашнього вжитку і духовної творчості тощо. Всі ці об'єкти є матеріальними благами і проблеми, які можуть виникнути у підозрюваного через неможливість особистого догляду за ними, можуть призвести до їх втрати або пошкодження, що буде безумовним порушенням майнових та інших, закріплених у законодавстві України і міжнародних документах прав особи (ст. 41 та ін. Конституції України).

КПК України не містить окремих норм, які б стосувались забезпечення названих майнових та інших прав підозрюваного.

У КК України [3] на сьогоднішній день права підозрюваного у вчиненні злочину захищені кількома нормами, зокрема, ст. 371 «Завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою», ст. 373

«Примушування давати показання», ст. 374 «Порушення права на захист» КК України (крім злочинів, які посягають на права будь-якої людини). Отже, КК України також не містить норм, які б захищали майнові та інші особисті права підозрюваного від бездіяльності із забезпечення цих прав працівників правоохоронних органів при його затриманні.

Оскільки ч. 4 ст. 13 Конституції України гарантує, що держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності, вважаємо, що це положення Основного закону повинно бути закріплене і деталізоване у інших нормативно-правових актах. Пропонуємо внести доповнення до КПК та КК України у частині забезпечення майнових та інших особистих прав особи, яка затримана за підозрою у вчиненні злочину.

Бібліографічні посилання:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] – Режим доступу:<http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/4651%D0%B0-17>.
2. Конституція України [Електронний ресурс] – Режим доступу:<http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%81%D1%82%D0%B8%D1%82%D1%83%D1%86%D1%96%D1%8F>.
3. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс] – Режим доступу:<http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=10&nreg=2341-14>.

Білозьоров Євген Вікторович
заступник директора ННІ № 2
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

**ПІДХІД ЯК ЕЛЕМЕНТ МЕТОДОЛОГІЇ
СУЧАСНОГО ПРАВОЗНАВСТВА**

Питання методології наукового пізнання завжди перебувало у центрі уваги дослідників. Черговий раз згадаємо давньогрецьких філософів, які підняли на порядок денний питання можливості пізнання навколишнього світу.

Зважаючи на важливість методологічного питання не можна не погодитися з А.М. Кучуком відносно того, що «реформування національної правової системи, підвищення ефективності юридичної діяльності, зміна пріоритетів у діяльності державних органів та громадських організацій можуть призвести до очікуваного результату лише за умови їх належного наукового забезпечення. У свою чергу, соціальна цінність та ефективність наукових розробок державно-правових явищ значною мірою визначаються їх методологічною обґрунтованістю» [1, с. 59]. При цьому нам імпонує погляд автора про чітку трьохелементну структуру методології правознавства: «методологія правничої науки складається із принципів пізнання правових явищ, підходів пізнання правових явищ, методів пізнання правових явищ. При цьому мето-